

Брусия, Буюк тарла, Вели бей ери, Вълген (Кюмюрджий чифлик, Кумрал дербент, Дербент чифлик), Вълчата улица, Вървице дереси, Джорджелика, Джезевзлика, Даларяна, Дерин дере, Дибен бурун, Дермен оджа (Дермен ходжа), Дибен бурун, Долайгька, Драгька, Ериклика (Сливите), Ески балтагьк, Ирик (Ириклик) дере, Казак дере, Кантара, Кара байр, Кара кая, Кесик кая, Кестли тарла, Ковангька, Кокарджа, Круша, Кузгун алан, Кузгуна, Куру дере, Лъджа кайнак, Машатгька, Мешелика, Мисирлик тарла, Орта тарла, Отлук байр, Палето, Сарпа, Сарп алан, Сарп алан дере, Софра кая (Софра таи), Сулу байр, Сулу юрт, Събината поляна, Сър алан, Сърта дереси, Тара байр, Тарла байр, Тарлагька, Текерли тарла, Тонгута (Тонгу), Трандабул, Узун алан, Узун парче, Харманите, Чавдар тарла, Чавдурук, Чайдангька, Чакмакгька, Чанек бунар (Чанек пьнар), Чаплак куру, Чатлак бурун дереси, Юкари махле, Юртлука, Яма трала, Яши махла.

ГАВРАИЛОВО (Дермен дере)

Село в Сливенска община от купен тип. Отстои на 12,5 км югозападно от Сливен. Разположено е в западната част на Сливенското поле в подножието на южните ридове на Средна Стара планина. Надморската височина на селото е 220–250 м.

На 1,3 км югоизточно има праисторическа селищна могила – Могилата, от периода на неолита и енеолита. До нея в югоизточна посока са разкрити следи от антично селище, просъществувало вероятно и през средновековието. Там К. Шкорпил е локализирил три черкви, а сред населението е битувало предание, че селището е било „касаба“ ‘град’, по-стар от Сливен. Разпространени са две версии за наименованието му: 1. *Юлен град*; 2. *Дервент*. Наименованието *Дервент* (‘проход’) е съотносимо с някогашен път, съхранен в предание, минаващ през р. Тунджа при Чилинчов гичит (брод), край селото, към Градището, в което, вторично употребена, е намерена пътна (милиарна) колона с надпис от първата половина на IV век след Христа. То се намира на 5,7 км северно от селото. Частично е проучено чрез разкопки. Разкрити са крепостна стена със суха зидария, раннохристиянска базилика и други сгради. В района се намират и няколко тракийски надгробни могили.

На сегашното си място селото датира от периода на османската власт. Според местни предания, по време на походите си заим Дандик пленил Стоян Сърхоолу. След дългогодишен труд той се откупува и построява воденица (дермен) на рекичката, която преминава през селото. Край нея се заселват българи и се създава селото *Дермен дере*. Най-старото писмено известие за селото е от османски регистър, съставен през 1609 г. Името там е почти същото – Дегирмен дереси (‘воденична река’).

През 1830 г. голяма част от населението се изселва заедно с руските войски на Дибич Забалкански в Бесарабия. Там се основава село със същото име